

Cursief#6: Poppentheater

De jarige wordt binnen gedragen. Een nestdiertje nog warm van de middagslaap. Hij klemt zich aan zijn mama vast. De woonkamer is veranderd in een feestkamer. Overal ziet hij reuzen. Er zijn ook vlaggen en slingers en zoete geuren. Hij knippert de verbazing uit zijn poppenogen. Mama wijst. Kijk daar, het rijtje moeders en vaders. Zij knikken trots. En zie vooraan de wens-moeders en bijna-vaders. Zij lachen gulzig. De feestbaby is één jaar. Bravo.

Hij steekt zijn armpjes uit. Wie hem eerst kan vangen. De poezenhandjes klauwen in mijn hals. Je marsepeinen wang is zoen nabij. Op één, twee, drie ben je jarig geworden. Een sprint in een seconde. Gisteren nog lagen je beentjes geplooid als bij een foetus. Zie je vingertjes, ze zijn alweer gegroeid. En kijk nu toch die schouders, ze worden berebreed. Dan vlieg je verder. Gewichtloos van arm naar arm. Knuffels en kusjes en hip, hip, hoera.

De oudste van de kleinen geeft mij een aarzelend handje. We groeten samen de groten. Ik fier, hij parmantig op nieuwe schoenen. Hij is al anderhalf jaar hoog. Dag, hallo. Alles wat niet papa is, is poes. 'Poes, poesjjj'. Ben je poesj, dan ben je leuk. Het is een voorrecht poes te zijn, leg ik uit voor wie het niet begrijpt. Poesj is ook zijn jarig neefje met zijn kroon van poezenoren. Maar dan roept hij weer 'papa' met ploffende lipjes. En mama vraag ik? Die huilt hij naar zich toe. Ze komt altijd, dus hoeft geen naam.

Na de pannenkoeken krimpt de jarige papa op de maat van de poppenkast. Hij brengt leven in de kikker en de oude draak. Een verhaal dat ik herken uit zijn kindertijd. Hij doet theaterstemmetjes. Soms verrassend hoog en dan weer onoplettend laag. De groten lachen. De kleinen sluipen dichterbij. Ze graaien naar de heks. Plots wordt het jarig prinsje opgeslokt. Na zijn poepje verdwijnen ook zijn beentjes tussen de fluwelen plooiën. Een omgekeerde geboorte. Even lijkt het leven stil te staan. Iedereen houdt de adem in. Gelukkig klinkt er gegiechel in de coulissen. Dan was papa het Liegebeest en ik Jan Klaasen. De wolf komt om het hoekje gluren. Hij kondigt de hoofdact aan. Het feestbeest verschijnt tussen de gordijntjes. Kraaiend staat hij recht. Hij speelt zichzelf en geeft zich helemaal. 'Poesj,' wijst het neefje. Het publiek wordt dol. Applaus.

Aan deze kermis van jong geluk, haak ik de tijd vast. Het proeft als een suikerspin. Verwondering en onschuld in lichtheid gedraaid.